

GLÜCKLICH IN BERLIN

*Jeannine van Erk verhuisde in 2008 met man Klemens
een dochter Marthe naar Berlijn. Een vrij impulsieve actie,
maar inmiddels voelen ze zich echte Berlijners in hun
eigenkinnig ingerichte huis en in hun volkstuin.*

“Dit tapijt is geknoopt in
Nepal aan de hand van
een foto van mijn iris.”

Spoil yourself
Inspiratie

‘ONZE BUREN WAREN STOMVERBAASD: ALSOF WE HIER ALTIJD AL GEWOOND HADDEN’

Van huis uit is Jeannine meubelmaker, maar in Rotterdam werkte ze lange tijd als tentoonstellingsbouwer, vooral bij het Nederlands Architectuurinstituut. Klemens, van origine Duits, studeerde theaterregie in Amsterdam en was onder meer interim-directeur van cultureel pakhuis Las Palmas in Rotterdam. Jeannine en hij organiseerden daar elke drie maanden een culturele salon.

Waarom zijn jullie van Rotterdam naar Berlijn verhuisd? “We zaten net in een soort overgangsfase qua werk. Klemens had een opleiding tot creatief coach gevolgd en ik merkte dat ik zelf ook iets anders wilde dan wat ik op dat moment deed, hoewel ik niet precies wist wat. De keuze was: beginnen we iets nieuws in Rotterdam of misschien in Berlijn? We kwamen daar regelmatig, hadden er vrienden en vonden het altijd fijn om er te zijn. Toen dachten we: laten we het gewoon doen. Marthe was drie, dus dat ging ook prima. Klemens is hier toen zijn coachingspraktijk gaan opzetten en ik ben vrij snel begonnen met het maken van coconlampen, wat langzaam maar zeker best goed is gaan lopen.”

Hoe kwam dit huis op jullie pad? “Het was 2008, net voor de crisis. We hadden het geluk dat we ons huis in Rotterdam goed konden verkopen en dat er in die tijd in Berlijn nog veel aanbod was. Dit huis zou nu onbetaalbaar zijn voor ons. Een makelaar tipte ons voor deze zogenaamde officierswoning uit 1910 op de grens van de wijken Tempelhof, Schöneberg en Kreuzberg.

Toen we eenmaal binnen stonden, was het meteen: wauw! Dit was precies het soort huis dat we zochten. Maar liefst 185 vierkante meter op één etage, ruim 3.80 meter hoog en met prachtig parket.”

Heeft het jullie veel tijd gekost om al die grote ruimtes in te richten? “Nee, het grappige is dat onze bovenburen hier een jaar eerder waren komen wonen en hun huis was nog maar heel minimaal aangekleed toen wij hiernaartoe verhuisden. Wij hadden het in een paar weken vol staan, zo veel plezier beleefden we eraan om alles neer te zetten en op te hangen. Toen de bovenburen kwamen kijken, vielen hun monden open. Ze vonden dat het leek alsof we hier altijd al gewoond hadden.”

Hoefde er niets verbouwd te worden? “Jawel. De keuken zat eerst op de plek waar nu de grote gastenkamer met ligbad is. Daar was ook nog een *mädchenkammer* waar vroeger de keukenmeid met een apart wenteltrapje kon komen. Die ruimtes hebben we samengevoegd. En de voormalige eetkamer hebben we omgetoverd tot een ruime woonkeuken. Het is het hart van het huis. Verder hebben we een paar kleinere dingen gedaan, zoals het behang van de muren getrokken. Die muren hebben we daarna ruw gelaten, omdat we vonden dat het met stuc te glad zou worden.”

Jullie hebben veel kunst hangen en staan. “Klemens heeft altijd in de culturele hoek gewerkt en kunstwerken

gekocht en ook wel gekregen van bevriende kunstenaars. Die verzameling staat en hangt hier nu. Voor de rest zijn we zelf eigenlijk altijd bezig met dingetjes op te plakken of in elkaar te knutselen. Plaatjes die we vinden, prullaria die we hebben verzameld. Gewoon omdat we dat leuk vinden. Overal hangen, liggen en staan dingen. Gasten die hier komen, kijken hun ogen uit. Elke keer zeggen ze: ‘Nu zien we wéér wat nieuws, er is zo veel te ontdekken in jullie huis.’”

Komen er nog veel spullen bij? “Op een bepaalde manier hebben we geluk gehad dat we vorig jaar een lekkage hadden in de kelder. We moesten alles weggooien wat er lag opgeslagen. Eerst baalden we; dozen vol met spullen die we verzameld hadden gingen verloren. Maar later dachten we: wat zat er ook alweer allemaal in? Dat wisten we niet eens meer. Dus missen we het? Nee. En er ligt nog steeds veel opgeborgen in lades en kasten. Gisteren nog kwam ik etsen tegen die we ooit gemaakt hebben. Die heb ik nu opgehangen. De behoefte om een beetje te wisselen en veranderen, dat blijft.” >

1. Het ligbad in de B&B.
2. Portret van dochter Marthe.
3. Het mededelingenbord in de keuken werd gered uit het gebouw van Las Palmas.
4. Lichtovergoten lees-/tekentafel bij de grote hoekramen in de woonkamer.
5. De kastdeuren stoffeerde Jeannine zelf met wit kunstleer.
6. Jeannine bij (deels zelfgemaakte) kunstwerken.

1

2

3

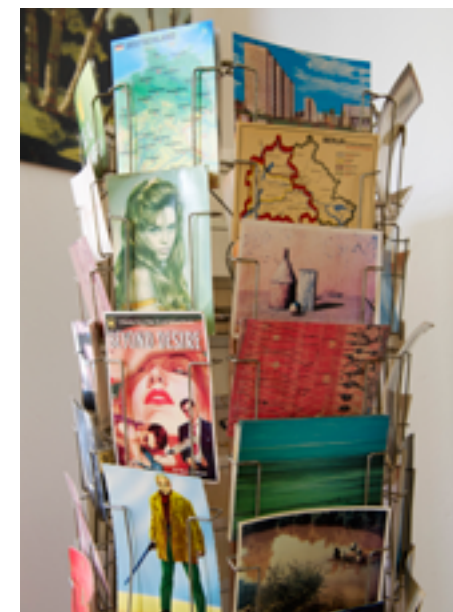
4

5

6

De kamer van muzikale dochter Marthe.

‘WE BENUTTEN HET HUIS NAAR AL ZIJN MOGELIJKHEDEN, DAT VIND IK MOOI’

Vintage vondsten in de slaapkamer.

Voelt het huis nooit te groot voor jullie drietjes? “Nee, want het wordt intensief benut naar al zijn mogelijkheden, dat vind ik mooi. Klemens heeft zijn praktijk aan huis, waar hij cliënten ontvangt voor creatieve coaching. We hebben een kamer die we verhuren als B&B. Het is hartstikke leuk om regelmatig mensen over de vloer te hebben. Verder hebben we elke woensdag een qigong-avond in de woonkamer met een aantal mensen. Dan schuiven we wat meubels aan de kant en doen we onze oefeningen.”

Mis je nog iets in huis? “Een werkhoek voor mezelf. Die heb ik gepland in de hoek bij de en suite-deuren in de keuken. Nu staat er een tafeltje waar zich steeds allemaal spullen ophopen, maar het zou fijn zijn als daar een bureautje komt dat een beetje leeg en werkbaar blijft. Verder vind ik het ook fijn om in mijn atelier buiten de deur te werken.”

Wat maak je op je atelier? “Cocon-lampen die ik verkoop onder de naam bel+bo. Ik ben opgeleid als meubelmaker en heb in Nederland lang gewerkt als tentoonstellingsbouwer. In Berlijn ben ik met deze lampen begonnen. Intussen ben ik ook bezig om tapijten te laten maken in Nepal op basis van foto’s van de irissen van ogen. Ik kwam op dat idee door de beroemde foto van het Afghaanse vluchtelingenmeisje Sharbat Gula, die in 1984 op de cover van National Geographic stond. Dat meisje met die prachtige, door-dringende groene ogen. In 2002 hebben ze haar weer teruggevonden en op basis van iris-herkenning konden ze vaststellen dat zij het echt was. Dit verhaal is mij altijd bijgebleven en heeft mij geïnspireerd om de iris als uitgangspunt voor een ontwerp te kiezen. Via de fairtrade-organisatie GoodWeave kwam ik bij een familie in Nepal terecht die fantastische tapijten weeft en knoopt. Onlangs hebben ze voor mij een eerste exemplaar geweven. Nu ligt mijn eigen oog hier op de vloer. Het mooie is dat je er van alles in kunt zien, ook door het reliëf in de wol en bamboezijde: een maanlandschap, een vulkaan...”

Jullie hebben ook een volkstuin in de stad. “Eigenlijk waren we aan het kijken naar een plek in het groen buiten de stad, waar Marthe lekker in de natuur zou kunnen spelen en waar we wat groenten en fruit zouden kunnen kweken. Maar toen tipten vrienden ons dat de

volkstuin naast die van hen vrijkwam. Net op dat moment ging onze auto stuk. We besloten van de nood een deugd te maken. We deden de auto weg en namen de tuin in de stad. Het volkstuinen-complex lag in een tamelijk naargeestig gebied naast het braakliggende rangeerterrein van de Anhalter Bahnhof, vlak bij de Potsdamer Platz. Maar inmiddels is dat terrein veranderd in het fantastische Park am Gleisdreieck. Echt een aanrader voor als het mooi weer is!”

Kun je inmiddels zeggen: Ich bin ein Berliner? “Jazeker. Ik voel me hier echt helemaal thuis. Het enige waar ik soms met weemoed aan kan denken is hoe makkelijk je in Nederland tussen-door een kop koffie drinkt bij vrienden. Of even snel langsfiets om iets te vragen. Dat is hier niet gebruikelijk. Verder kunnen Klemens en ik ook wel eens dromen over een huisje op het Franse platteland. Maar dan beseffen we dat we hier een leuk en uitgebreid sociaal leven hebben, hoe graag we naar het theater en het museum gaan en hoe veel hier te beleven is. Ik denk dat een stad als Berlijn uiteindelijk toch beter bij onze levenswijze past.” ●

.....
* Bel-bo.net
* I-carpet.com
* Datisonshuis.nl (voor de B&B)
.....

TEKST CHRIS MUYRES FOTOGRAFIE CAROLINE COEHORST

De wilde, romantische volkstuin vol met fruit, kruiden en bloemen.